Ambulanssimiehet kantoivat baareilla tajuttomaksi valahtanutta Viktor Watersia. Seisoin huolestuneita katseita vilisevän palvelusväen seassa vieläkään oikein käsittämättä, mitä oli tapahtunut. Vielä pari tuntia sitten Waters oli ollut kaikissa ruumiin ja sielun voimissa. Sitten aivan yllättäen joku omituinen sairaskohtaus oli iskenyt. Oli vaikea kuvitella, että Watersin kaltaisen huippuluokan gm-ihmisen terveys pettäisi luonnollisesti näin nuorena, sillä heidän elimistönsä puolustusjärjestelmä ja muut mekanismit oli viritetty huippuunsa. Mielessäni heräsikin väkisin kysymys: oliko Viktor Waters myrkytetty? Ambulanssin sireeni ulvahti käyntiin ja haipui pian kaukaisuuteen. Kävelin mietteissäni pitkin katua ja hetken mielijohteesta annoin käteni liukua luonnonkivistä rakennetun muurin pintaa pitkin. Rikkaiden asuinalue oli niin idyllisen ja rauhallisen näköinen, mutta tänä iltana illuusio oli särkynyt. Päästyäni kadunkulman päähän käännyin oikealle kapealle kadulle kahden punatiilisen talon välistä, jotka eivät oikein tuntuneet sopivan samaan kastiin katua muuten hallitsevien lasipalatsien kanssa. En ollut aivan satavarma reitistä takaisin kotiin joten kaivoin kännykkäni esille. Suoristin keskeltä taitettavan älymuovisen levyn ja valitsin näytöltä karttasovelluksen ja näppäilin kotiosoitteeni. Sininen viiva ilmestyi kiemurtelemaan katuja pitkin ja lähdin seuraamaan sitä. Hetken olin jo ajatellut soittavani jonkun hakemaan. Biomafiaa en viitsinyt vaivata kun kerta paluukyydistä ei oltu sovittu etukäteen. Lähetin Mialle kuitenkin viestin jossa kerroin mitä Watersille tapahtui. Päätin kävellä, senkin uhalla että pilvet taivaanrannassa näyttivät uhkaavilta, sillä ilma oli miellyttävän lämmin. Hyvällä lykyllä ehdin mainiosti kotiin ennen sadekuuroa. Muutaman kääntymisen jälkeen siirryin pois asuinalueelta ja ydinkeskustan laitamia reunustavalle kauppakadulle. Kävelin kierrätysmuotivaateliikkeen ohi. Näyteikkunassa olevalla nukella oli yllään tekstiilin jämäpaloista sommiteltu värikäs leninki. Erään rakennuksen pienehkö älyseinä mainosti jotain kännykkäsovellusta. Kadulla ei ollut minun lisäkseni kuin muutama satunnainen kulkija. Alkoi jo hämärtää ja katulamput syttyivät lähestyessäni niitä ja sammuivat jäljessäni. Kadunkulmassa oleva 3D-projektiomainos näytti jotain toimintaelokuvan traileria. Rakettirepulla varustettu toimintasankari lensi juuri taivaalla heijasteessa joka piirtyi pylvään päässä olevasta leveästä suihkuttimesta virtaavaan seinämään hienojakoista vesisumua, joka valui kadussa olevan ritilän läpi. Asfaltin alla se tiivistettiin takaisin nesteeksi ja syötettiin uudelleen kiertoon. Kävelin sumuseinämän läpi. Se ei edes tuntunut kostealta. Kaksi päivää oli kulunut keikasta kun Mia soitti. "Hei" "Hei. Oletteko jo löytäneet ostajan?" "Se ei ole tarpeen. Näyte on pilalla" "Mitäh?! Kuinka niin?" "DNA on hajonnut palasiksi. Koko näyte on käyttökelvoton. Emme ymmärrä mitä on tapahtunut. Jotain hyvin outoa tässä on. Yritämme tutkia asiaa." "Luuletko, että se liittyy Watersin sairaskohtaukseen?" "Todennäköisesti, emme vain vielä näe yhdistäviä tekijöitä. Soitan kun jotain ilmenee. Kuulemiin" "Heippa" Jo tilanne itsessään oli hämmentävä, mutta Mian vakava äänensävy sai minut entistä levottomammaksi. Päätin lähteä ulos kävelylle. Tein niin yleensä aina kun olin levoton. Pari kilometriä kuljettuani keskiluokan alueen pienet ja käytännönläheiset puu- ja tiilitalot muuttuivat varakkaiden valkeiksi kivitaloiksi, suurine ikkunoineen. Olipa joukossa muutama kaunis, harjakattoinen puutalokin, sillä osa rikkaista arvosti perinteisyyttä. Rajassa keskiluokan ja rikkaiden alueen välillä oli ihmeen vähän liukuvuutta. Toinen alue vain loppui ja toinen alkoi ihmeellisesti töksähtäen. Kuljin puistossa, joka sijaitsi lähellä ydinkeskustaa. Se oli yksi suosikkipaikoistani. Nurmikenttää halkovaa polkua varjostivat lehmukset. Kauempana nurmikolla kasvoi geenitekniikan avulla luotuja jättiomenapuita. Syksyisin niiden oksat notkuivat kypsiä jättiomenoita. Harva asia maistui yhtä hyvältä kuin jättiomena. Käveleskeltyäni tarpeeksi puistossa, tulin siihen tulokseen, että voisin hypätä metroon sillä minun ei tehnyt mieli kävellä koko matkaa takaisin kotiin. Metroasema olikin kätevästi ihan puiston vieressä. Tarkistin kännykästä lippusovelluksen. Matkakertoja oli

vielä muutama jäljellä. Olisi ehkä hyvä kuitenkin ostaa lisää lippuja, kun kerta sosiaalituen kuukausittaiset rahatkin olivat juuri kilahtaneet tililleni. Rahan ajatteleminen johti hetkeksi ajatukseni muistelemaan köyhien alueen raukkoja. Kunnollisen sosiaalituen saaminen edellytti, että takana oli jonkinmoinen koulutus tai riittävän pitkä työsopimus. Köyhien alueen kurjille jaettiin rippeet joiden varassa hädin tuskin pärjäsi. Pian kävelin pienen ihmisjoukon muassa portaita alas laiturille. Seisoskelin kymmenisen minuuttia leveään betonipylvääseen nojaten kunnes metro saapui. Astuin muun väen kanssa sisälle metroon. Tutkiskelin hieman ympäröiviä ihmisiä, elinkeinoni tuomasta tottumuksesta. Ruskeatukkainen nuori nainen, päällä hieman samankaltainen kierrätysmuotia oleva värikäs leninki kuin mitä olin nähnyt kaksi päivää sitten vaatepuodin näyteikkunassa. Tästä päätellen mitä todennäköisemmin keskiluokkaa. Viereisellä paikalla istuva keski-ikäisella herralla oli taas musta pikkutakki ja harmaat samettihousut. Tyypillinen hyvätuloisen asuste. Panin merkille, että aika moni matkustajista yski. Ilmeisesti jotain kesäflunssaa oli liikkeellä. Ylättäen kännykkäni soi. Soittaja oli Mia. "Hei" "Pysy kotona äläkä tapaa ketään, tulemme kohta hakemaan sinua", Mia sanoi. Äänestä kuulsi hermostuneisuus. "Olen juuri nyt metrossa. Mistä on kysymys?" "Äkkiä pois sieltä! Jää pois heti seuraavalla pysäkillä!", Mia melkein huusi "Mitä oikein on tekeillä?!" "Löysimme sen mikä tappoi Watersin. Se..." En kuullut enempää, sillä värikäsleninkinen nainen alkoi kirkua, ja samantien vaunussa puhkesi huuto ja paniikki. Samettihousuinen mies oli pudonnut tuoliltaan lattialle ja yski kuin yrittäisi saada keuhkonsa lentämään ulos. Verisiä klimppejä levisi metron lattialle. Lopetin puhelun Mian kanssa ja näppäilin hätänumeron. "Tehkää tietä. Minä olen lääkäri" sanoi pitkä tummatukkainen noin kolmekymppinen mies änkiessään väkijoukon läpi. "Kaikki turpa kiinni! Antakaa hänelle työrauha!", ärähti potilaan toisella puolella istunut lyhyttukkainen teinityttö, jolla oli risaiset farkut, onnistuen hiljentämään viimeisetkin panikoijat. "Hätäkeskus, kuinka voin auttaa?", kuului naisen ääni kännykästäni. "Tässä puhuu Teo Mantel. Täällä on mies joka on huonokuntoinen ja yskii verta. Olemme vihreän linjan metrossa, joka pysähtyy seuraavan kerran Läntisen Kauppakadun asemalla. Vaunussa on lääkäri". "Selvä lähetämme asemalle ambulanssin" Metro saapui asemalle ja lääkäri ja risafarkkuinen tyttö tukivat potilasta kainaloista ja auttoivat hänet ulos. Tämän jalat meinasivat jatkuvasti pettää ja kaksikko auttoi hänet makaamaan asemalaiturin odotusaluetta reunustavien pylväiden toiselle puolelle. Kännykkäni soi. Mia soitti uudestaan. "Miksi hitossa katkaisit puhelun?! Mitä siellä oikein tapahtui?!" "Eräs mies alkoi yskiä verta. Samalla tavalla kuin Waters" "Voi hyvä luoja!" "Mitä sinun piti kertoa Watersin kuolinsyystä?" Kysyin peläten mitä saisin kuulla. Mia veti henkeä ja sanoi, "Löysimme Watersin verinäytteestä viruksen, mutta emme ole koskaan nähneet mitään vastaavaa" Sulattelin kuulemaani. En pitänyt ollenkaan hahmottuvasta tilanteesta. "Waters on muuten kuollut ja viisi hänen kutsuvieraistaan joutunut sairaalaan", Mia jatkoi, "Ja vielä yksi juttu siitä viruksesta. Vaikuttaisi siltä kuin joku olisi suunnitellut sen" Jatkuu